

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/264/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217209907
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217209907.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO 31 318 916, proti žalovanej: U. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. K. XXXX/XX, S., o zaplatenie 17.409,21 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12Csp/120/2017-83 zo dňa 2. júla 2018, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (výrok II.) takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu 17.409,21 eura, úroky do 02.09.2014 vo výške 796,22 eura, úrok z omeškania do 13.04.2017 vo výške 3.531,44 eura, úrok z omeškania 3% z istiny od 14.04.2017 do zaplatenia a poplatky 1.189,87 eura, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, druhým odsekom výroku vo zvyšku súd žalobu zamietol a tretím odsekom výroku žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497, § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), s poukazom aj na procesné ustanovenia § 116 ods. 1, 2, § 106 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

2. Vecne argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca uzavrel dňa 30.11.2012 so žalovanou zmluvu o OTPPhypo úvere č. 029/3021/12SU. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 48.900 eur so 6,29% úrokom ročne na účel splatenia (predchádzajúceho) úveru a rekonštrukcie nehnuteľnosti, bytu. Žalovaná mala úver splatiť v 131 mesačných splátkach po 482,49 eura od februára 2013 do decembra 2023 vždy k 3. dňu mesiaca. Úver bol v znení čl. II zmluvy zabezpečený záložným právom k bytu žalovanej. Listom zo dňa 04.03.2014 žalobca vyzval žalovanú vzhľadom na omeškание so splácaním úveru viac ako troch splátok k zaplateniu dlžnej sumy 5.385,94 eura. Listom zo dňa 25.07.2014 žalobca oznámil žalovanej zosplatenie úveru (a zároveň jej oznámil začatie výkonu záložného práva) v sume 51.244,31 eura (z čoho istina predstavovala sumu 48.046,86 eura, úroky sumu 3.024,48 eura, úroky z omeškania 94,47 eura a poplatky 78,50 eura). Súčasťou zmluvy sa stali všeobecné obchodné podmienky banky, ktoré v zmysle čl. VII. bodu 2. oprávňovali banku zosplatiť úver pri podstatnom porušení zmluvných povinností dlžníka (napr. ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti, ...). Podľa výpisu z úverového účtu na úverovú istinu bol následne (dňa 22.12.2016) započítaný výťažok dražby 27.058,06 eura.

3. Zmluva o úvere, z ktorej žalobca svoj nárok vyvodzuje, je zmluvou o úvere upravenou v § 497 a nasledujúcich ObZ. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) ObZ medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Zväzkový vzťah má spotrebiteľský charakter, žalovaná uzavrela zmluvu ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 4 OZ) a podlieha úprave ustanovenej § 52 a nasledujúcich OZ o spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom k spotrebiteľskému charakteru zmluvného vzťahu súd z úradnej moci preskúmal oprávnenosť nároku žalobcu. Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne sčasti. Žalobca, banka má nárok na úrok z úveru výlučne do času zosplatnenia úveru (v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo/143/1998, pri mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Nastupuje tak stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov, teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.). Preto súd žalobcovi priznal v zmysle žaloby právo na zaplatenie istiny 17.409,21 eura a úrok výhradne do zosplatnenia úveru ako bol špecifikovaný v tabuľke v žalobe (796,22 eura), zároveň súd žalobcovi priznal aj nárok na poplatky a úrok z omeškania (uplatnený v súlade so zákonom) z priznanej úverovej istiny odo dňa navrhovaného žalobcom, keďže žalovaná sa úhradou preukázateľne dostala do omeškania. Vo zvyšku nároku súd žalobu zamietol.

4. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ako po procesnej stránke úspešnej strane sporu podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v časti, v ktorej súd žalobu zamietol. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi patrí dohodnutý úrok v zmluve len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sa nestotožňuje a považuje ho za nesprávny. Právna veta uznesenia NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998, na ktoré súd poukazuje v súvislosti s odôvodnením zamietajúcej časti rozsudku znie tak, že zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Podľa názoru žalobcu z tejto právnej vety, ako ani z celého citovaného uznesenia nevyplýva nemožnosť úročenia poskytnutej istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej pohľadávky. Citované uznesenie NS SR pojednáva o možnosti úročenia úrokov, ako súčasti peňažného záväzku, úrokmi z omeškania. Názor žalobcu podporuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/167/2017 - 94 z 31.05.2018, ktorý sa daným uznesením podrobne zaoberá v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca tiež poukazuje na skutočnosť, že citované uznesenie NS SR rozhodne nie je ustálenou súdnou praxou. Žalobca ako banka pri vymáhaní svojich pohľadávok disponuje rozhodnutiami súdov z celej Slovenskej republiky, ktoré priznávajú veriteľovi k predčasne splatnej pohľadávke zmluvné úroky do zaplatenia (popri úrokoch z omeškania) tak, ako to vyplýva z gramatického a aj logického výkladu platných zákonných ustanovení (§ 261 ods. 6, § 497, § 502 ods. 1 ObZ).

6. Z komentára lura v ASPI k § 502 ObZ vyplýva, že záväzok platiť úroky ako odplatu (cenu) za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere (§ 497 ObZ). Zákon viaže vznik povinnosti dlžníka platiť úroky na dobu poskytnutia peňažných prostriedkov (napr. prevod na účet, výplata v hotovosti). To znamená, že úrok dlžník platí za peniaze, ktoré skutočne čerpal, a nie za peniaze, ktoré mu banka na základe zmluvy o úvere rezervuje. Za rezerváciu peňažných prostriedkov môže byť v zmysle § 499 ObZ dojednaná odplata. Z podstaty úveru ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3 ObZ. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si

môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchyľne.

7. Povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru (na strane žalovaného ako dlžníka) okrem § 502 a 503 ObZ vzniká tiež na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere. Nakoľko zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a odstúpenie od zmluvy predstavujú rozličné inštitúty, ako sa aj uvádza v zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným), veriteľov nárok voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvného úroku tiež nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky (resp. do zániku zmluvy o úvere). Dohodnutý úrok z ekonomického hľadiska predstavuje cenu finančných prostriedkov, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi, a ktoré dlžník veriteľovi nevrátil. V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami žalobca tiež poukazuje na judikatúru odvolacích súdov vo vzťahu k uplatňovaniu zmluvných úrokov za dobu po splatnosti úveru, a to na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013 z 24.01.2004 a na rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/140/2013 z 16.10.2013, podľa ktorých je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvný úrok od doby poskytnutia úveru až do doby vrátenia peňažných prostriedkov a to bez ohľadu na prípadné vyhlásenie predčasnej splatnosti (t.j. veriteľovi platí zmluvný úrok aj po splatnosti úverovej pohľadávky).

8. V súvislosti s úročením úverovej pohľadávky bežnými úrokmi po splatnosti istiny zo strany veriteľa je tiež potrebné uviesť, že úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov (vo vzťahu k ObZ ako lex generalis). Zákon č. 258/2001 Z.z. v § 6 ods. 2 uvádzal, že spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Zákon č. 129/2010 Z.z. zasa v ustanoveniach týkajúcich sa odstúpenia spotrebiteľa od zmluvy (§ 13 ods. 3) uvádza, že dlžník (spotrebiteľ) je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny.

9. Na základe vyššie uvedeného právne posúdenie súdu v tom, že žalobca má nárok na zaplatenie úroku len do doby splatnosti istiny úverovej pohľadávky, predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. Zároveň žalobca poukazuje na skutočnosť, že rozhodovacia prax prvostupňových súdov je vo vzťahu k rozhodovaniu o úrokoch po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (voči žalovaným, ktorí sú spotrebiteľmi) nejednotná, nakoľko žalobca disponuje množstvom súdnych rozhodnutí prvostupňových súdov, ako aj odvolacích súdov, ktoré v obdobných veciach žalobcu voči iným spotrebiteľom úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru priznávajú, napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/26/2017-120 z 21.03.2018 už založený v súdnom spise.

10. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP a § 392 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanú zaviazal na zaplatenie vyčísleného úroku vo výške 4 713,44 eura a úroku vo výške 3,19 % p.a. zo sumy 17 409,21 eura od 14.04.2017 do zaplatenia.

11. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v časti o zaplatenie vyčísleného úroku vo výške 4.713,44 eura a úroku vo výške 3,19 % zo sumy 17.409,21 eura od 14.04.2017 do zaplatenia zamietol a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v nevyhnutnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, s poukazom na § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

15. Spornou otázkou zostalo, aký má vplyv vyhlásenie veriteľa o predčasnej splatnosti úveru na ďalšie úročenie, t.j. či má veriteľ nárok na zmluvne dohodnuté úroky z úveru aj po zosplatení úveru, alebo po takomto zosplatení má nárok len na zákonné úroky z omeškania.

16. Pre určenie plnení, ktoré má veriteľ právo od dlžníka požadovať, je potrebné jasne rozlíšiť úrok zmluvný od úroku z omeškania, a to najmä z časového hľadiska. Zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu. Je teda spojené s istinou úveru a od jej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok. Veriteľ sa môže rozhodnúť, či bude úrok z poskytnutého úveru požadovať. Zmluvný úrok je vlastne odmena veriteľa za to, že poskytol finančné prostriedky dlžníkovi. Veriteľovi, ktorý poskytne dlžníkovi úver, popri nároku na vrátenie poskytnutej sumy úveru vzniká aj právo na zmluvné úroky, teda na akúsi odmenu za to, že svoje finančné zdroje poskytol inému, za podmienok a vo výške, ktoré si dohodnú v zmluve.

17. Oproti zmluvným úrokom je úrok z omeškania odlišným inštitútom definovaným v ustanovení § 517 ods. 2 OZ, podľa ktorého ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Dlžník sa dostane do omeškania so splatením dlhu, ten sa stane splatným a následne nastupuje právo veriteľa požadovať úrok z omeškania a prípadne aj zmluvnú pokutu.

18. Odpoveď na otázku, či možno zmluvné úroky požadovať aj po splatnosti úveru, spočíva primárne v posúdení, či je potrebné ustanovenie § 517 ods. 2 OZ považovať za kogentné (bez možnosti sa od neho odchýliť) alebo plne dispozitívne (dá sa od jeho znenia odchýliť). Kogentný výklad znamená, že ak je dlžník v omeškaní, môže veriteľ požadovať iba samotné plnenie dlžnej istiny a následne úrok z omeškania, ktorý je pre spotrebiteľské úverové vzťahy limitovaný (na rozdiel od úpravy podľa Obchodného zákonníka, podľa ktorej sa strany môžu dohodnúť na výške úroku a táto nie je pre obchodnoprávne vzťahy limitovaná). Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Aj Najvyšší súd SR v obdobnej veci vyslovil názor, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4Obo 143/98).

19. Je nesporným, že za úver možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a ide o nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok.

20. Podľa názoru vyslovenom i v rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014 iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde dlžník by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. Išlo by o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však dlžníkovi, spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Nemožnosť uplatňovania úrokov z úveru po zosplatnení úveru bola predmetom prieskumu aj Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 považoval za ústavne konformný taký postup súdov.

21. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom žalobu vo zvyšnej časti zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v zamietnutej časti potvrdil. Odvolací súd pripúšťa, že prvoinštančné a odvolacie súdy posudzujú nároky žalobcov v posudzovaní uplatňovaných úrokov po zosplatnení úverov odlišne. Je preto potrebné, aby NS SR zjednotil rozhodovaciu prax súdov na základe doručeného podnetu.

22. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. S poukazom na uvedené odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).